

A krokodil altatása

Mindig is félttem belenyúlni
a női táskákba...

óvatosan nyújtom neki a táskáját,
két ujjal,
attól rettegve,
nehogy az ujjammal megérintsem a belsejét

A nők általában visznek magukkal csokoládét...
én cukorkát vinnék,
nem azért, hogy megegyem,
hanem hogy megkínáljak vele valakit (talán egy gyereket)

amikor kiönti mind a tartalmát
az asztalra, mert egy apróságot keres
(amelynek éppen itt kellene lennie),
az olyan lehangoló

Dühös, kettesével szedi a Bensedint...
időnként elsírja magát, majd abba hagyja,
aztán megölel, majd ellök magától,
jobb kezével eltakarja az arcát

ismét a táskájában turkál,
még nyugtalanabbá válik,
kipirul és nehezen lélegzik,
a tenyere izzadt,
liheg, és egy kicsit sziszeg

Simogatom a hasát,
az megnyugtatja,
néztem a Discoveryn,
hogy így altatják el a krokodilokat.

Emanáció

Olyan érzésem van, hogy
éppen Isten küldte nekem ezeket a szavakat.
Szokott ő így feltűnni különböző helyeken,
különösen az ő rabjánál, Nikolánál.

Istenből belém folyik,
mint a szennyvízlevezető csatornából
a folyóba: az egyik víz elárasztja a másikat,
befolyznak az isteni vizek, az ürülékek és
a mindenható angyali kecskebogyók a gondolataim folyójába,
a kibernetikus gépbe, az álmok fülkéjébe,
amely gondosan reciklálja a mennyei hulladékot,
és költészetet csinál belőle.

Nikola Oravec, a költészet okleveles mérnöke,
feltalálta a mennyei reciklálást
a földi költészet javára.
Istent és a kisebb isteneket ő sohasem
látta, de talán itt vannak valahol,
hiszen a gép mindig telve van, és folyton működik.
Forgatja és formálja a kékség és a felhők sűrű anyagát,
mint a kéz, amely a gömbölyded és duzzadó melleket gyúrja.

Nikola, te, a Láthatatlan méhe,
meddig lesznek még hallucinációk, fantazmagóriák,
színházi álarcok?
Meddig tartanak még a költészet mámorító italai és édességei?
Fogyasztják-e a te mézed, öntesz-e eleget
a sivatag éhes torkába?

Vagy te egy jól sikerült hazug vagy,
aki a követ aranyért cseréli el,
akinek már senki sem hisz,
amikor hazugságait bevallani kívánja.